

Arrest

nr. 293 076 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 juli 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam met een geldig visum de Europese Unie binnen op 15 mei 2022. Haar visum was geldig tot 23 juni 2022.

Verzoekster dient op 20 oktober 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse broer. Op 18 april 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 april 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20/10/2022 werd ingediend door:

*Naam: E. (...) K. (...)
Voornaam: S. (...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar broer, de heer E. (...) K. (...), A. (...) (RR (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de wet van 15/12/1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt. 'de niet in artikel 40bis, §2. bedoelde familieleden die in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie, ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2'', moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie meet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Verwantschapsdocumenten: geboorteakte van betrokkene, en haar broer E. (...) K. (...), A. (...) (RR (...))*
- document Lien Parentée ne 70 dd 7/04/2022 stellende dat E. (...) K. (...), S. (...) (RR (...)) de zus is van E. (...) K. (...), A. (...)*
- Attestation de Non - Impostion a la TH - TSC n° xxx/22 dd 8/04/2022 op naam van betrokkene, uitgereikt door de Direction Régionale des Impôts de Al Hoceima, verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko + apostille. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring op erewoord van de betrokkene dd. 8/04/2022*
- Attestation Administrative de non travail dd 11/05/2022 opgemaakt te Al Hoceima: dat betrokkene geen professionele activiteit/lonende arbeid uitoefent onder de administratieve autoriteit van Al Hoceima op het moment dat dit document is opgemaakt (eigen onderlijning). Dit document betreft, zoals het uitdrukkelijk stelt, een momentopname en is opgesteld 4 dagen voor het inreizen van de betrokkene dd 15.05.2022 in Amsterdam-Schiphol, zoals blijkt uit de inreisstempel uit haar paspoort. Mogelijks heeft zij de werkpost verlaten vóór haar langdurig vertrek naar België Het attest zegt niets over de eventuele arbeidsinkomsten in de période voorafgaand aan de uitgave van het attest.*
- Attestation n° xxx/2022 CMSS N° Rxxx dd 11/05/2022 de non-Immatriculation op naam van betrokkene: dat betrokkene niet geregistreerd staat bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale. Dit attest betreft eveneens een momentopname en vermeldt te zijn opgesteld op vraag van de betrokkene.*
- Bestaansmiddelen van E. (...) K. (...), A. (...) van tewerkstelling bij C. NV voor de maanden juni tot november 2022*
- Attest van het OCMW van Antwerpen dd 15/11/2022 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen. » Overmakingen van geld via WorldRemit (van E. (...) K. (...), A. (...) naar E. (...) K. (...), S. (...)) dd 1/06/2021 van ongeveer 150,99 euro/per maand tot 2/05/2022.*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de

Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te zijn. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon sedert 14/10/2006 onafgebroken in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. De referentiepersoon heeft hier een eigen gezinsleven uitgebouwd, met zijn echtgenote en 3 kinderen, onafhankelijk van de betrokkene. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 20.10.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek uit Marokko. Het attest betreffende geen belastingen te betalen vermeldt expliciet te zijn opgesteld op verklaring op eer van de betrokkene en steunt derhalve niet op een gedegen onderzoek van de Marokkaanse administratieve databanken betreffende belastingen onroerende voorheffing en gemeenschapsbelastingen in Marokko. Het attest geen inkomsten zegt eigenlijk niets over de eventueel gegenereerde inkomsten van de betrokkene in de periode voorafgaand aan de opstelling van het attest. Het stelt dat betrokkene 'actueel' geen inkomsten heeft, dat wil zeggen op het moment van de opstelling van het attest. Zoals gesteld, is het logisch te veronderstellen dat mevrouw 4 dagen voor haar vertrek uit Marokko om zich langdurig in België te vestigen, haar eventuele werk reeds heeft verlaten. Met andere woorden, een inzicht in de inkomsten van de betrokkene voorafgaand aan haar vertrek, niet louter op het moment van haar vertrek, is noodzakelijk teneinde een evaluatie te maken van het eventuele opgebouwde vermogen. Hetzelfde geldt voor de aansluiting bij de nationale kas voor de sociale zekerheid, dat eveneens een momentopname betreft op datum opstelling attest. Met andere woorden, met de voorgelegde documenten toont de betrokkene geenszins aan dat zij onvermogen was van in het land van origine. Bovendien is op basis van het administratieve dossier en de voorgelegde stukken niets bekend over de burgerlijke staat van de betrokkene. Ook dit dient te worden voorgelegd teneinde het vermogen van de betrokkene, en het vermogen van een eventuele wettelijke partner, van in het land van origine, zijnde Marokko, op volledige wijze in kaart te brengen.

Aangezien de betrokkene haar onvermogen onvoldoende heeft aangetoond, kunnen de voorgelegde geldoverschrijvingen het ten laste zijn onvoldoende staven. Immers, zonder een zicht op het vermogen kan niet worden bepaald of de overgemaakte gelden fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van de betrokkene, dan wel eerder aanvullend (arrest RvV nr. 248 082 dd 25/01/2021, p. 9). De overgemaakte gelden door de referentiepersoon geschieden dan wel met regelmaat, het gaat telkens

om een bedrag van maandelijks ongeveer 150 euro. Zonder een inzicht in het vermogen van de betrokkene in de herkomstregio, kan niet ingeschat worden of deze bedragen fundamenteel waren voor haar levensonderhoud.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de période voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Alle andere voorgelegde documenten zoals de inkomsten van de referentiepersoon, ocmw attesten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980 legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, ze woont zelfs sedert 12.1.2022 niet meer samen met de referentiepersoon en diens gezin, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat ze ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het précaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ze daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op Instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 47/3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 18.04.2023) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. [...]”

Artikel 47/3 stelt het volgende:

“[...] § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In casu is de bestreden beslissing van 18/04/2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 18/04/2023:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse broer);*
- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Nederlandse broer);*
- dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- dat de door verzoekster bijgebrachte attesten van Marokko niet in aanmerking kunnen genomen worden, doordat deze berusten op een “verklaring op eer”;*

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor “gezinshereniging” van verzoekster met haar Nederlandse broer door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;*
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;*

Verzoekster toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoekster was in Marokko ten laste van haar Nederlandse broer en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is zij vooral financieel ten laste van haar Nederlandse broer.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-ccf.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden: (...)

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Nederlandse broer een gezinsband heeft en van hem financieel afhankelijk is, voldoet verzoekster aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

In het kader van haar aanvraag heeft verzoekster de volgende documenten bijgebracht:

Om te beginnen werden er geldstortingen (WorldRemit) voorgelegd, gericht aan verzoekster zowel in het buitenland (lees: Marokko). Een vaak gekend tegenargument van verwerende partij, is te stellen dat niet is omdat men op hetzelfde adres samenwoont als de referentiepersoon, dat men daarom ook ten laste valt van deze laatste. Het is juist om deze redenen dat de referentiepersoon ook de nodige stortingen verricht om verzoekster te onderhouden in de vorm van maandelijkse onderhoudsbijdragen.

Verwerende partij stelt dat deze geldstortingen niet kunnen beoordeeld worden, daar verzoekster niet afdoende zou hebben aangetoond dat zij onvermogen zou zijn in het land van herkomst.

Verder zijn deze geldverzendingen duidelijk gericht aan verzoekster in Marokko. Dit valt letterlijk af te leiden uit de voorgelegde stukken (zie administratief dossier). Deze geldverzendingen dateren bijgevolg zeer duidelijk van voorafgaand aan de binnenkomst in België en de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Voor het overige worden deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist door verwerende partij.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse broer. Er wordt met

andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde geldstorting tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat zij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van haar Nederlandse broer.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij geen enkele vorm van inkomsten heeft in Marokko. Hier verwijst verzoekster naar de bijgebrachte Marokkaanse attesten, waaruit blijkt dat zij geen gemeenstebelastingen inzake onroerend goed betaald en ook dat zij geen vorm van (roerende en/of onroerende) inkomsten heeft in het land van herkomst. Het gegeven dat de zinsnede “déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé” is door verwerende partij totaal buiten context gehaald.

Verwerende partij haalt bewust de informatie vermeld op het bewuste attest uit diens context om te stellen dat dergelijke attesten een “gesolliciteerd” karakter zouden hebben. Verwerende partij weet als geen ander dat wanneer er door een Marokkaanse onderdaan een “verklaring op eer” werd afgelegd op basis waarvan de Marokkaanse (fiscale) administratie een attest aflevert.

Voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging was verzoekster aldus onvermogen in Marokko: zij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had zij er enige onroerende eigendom/goederen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg zijn onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

De kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoekster herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogensheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Franse oom omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst en in België.

Verder wenst verzoekster te benadrukken dat de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij pas vanaf 15/05/2022 in de Schengenzone is binnengetroten.

Integendeel, de fysieke aanwezigheid van verzoekster blijkt duidelijk op het Marokkaanse grondgebied doordat zij gelstortingen van de referentiepersoon nog in persoon ontving in Marokko via Worldremit steeds aan de hand van een identiteitscontrole van de ontvanger de gelden pas vrijgeeft.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van haar Franse oom (de referentiepersoon). zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet werd geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.

Dat verzoekster van haar Nederlandse broer samen in het verleden financieel afhankelijk is en nog steeds is en met haar Nederlandse broer in België een gezin (lees: huishouden) vormde en dus deel heeft uitgemaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht . Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Nederlandse verblijfsgerechtigde broer heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Nederlandse verblijfsgerechtigde broer. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU en een gezinscel vormt. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België woonachtig zijn en dus een gezinscel in de ruimste zin van het woord (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM en tevens een gezinscel vormden in Marokko hetgeen blijkt uit de bijgebrachte attesten.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Nederlandse broer.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster haar Nederlandse broer.

Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende: (...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf met BGV (bijlage 20 met BGV)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet aan de voorwaarden voldoet om tot een verblijf te worden gemachtigd in het kader van de gezinshereniging met haar broer. Verweerder motiveert dat krachtens voormelde wetsbepaling is vereist dat verzoekster aantoonde dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar broer dan wel deel uitmaakte van zijn gezin. Verweerder betwist niet dat er een verwantschapsband bestaat tussen verzoekster en de referentiepersoon. Hij weerhoudt op basis van de voorgelegde stukken echter niet dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van haar broer of van hem ten laste was in het land van herkomst. Verweerder motiveert verder ook, met toepassing van 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. Uit het administratief dossier blijkt dat het visum van verzoekster is verlopen sinds 23 juni 2022. Dit wordt niet betwist.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; (...)"

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

"(...) §2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. (...)"

Voor wat betreft het begrip 'ten laste', kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (cf. HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot.

Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel.

In het arrest *Reyes* stelt het Hof van Justitie vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *"voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst"*.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat ze zelf niet in staat was in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Verzoekster volhardt dat ze afdoende heeft aangetoond dat ze in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar Nederlandse broer. Ze wijst op de financiële afhankelijkheidsband die volgens haar wordt bewezen door de vele geldstortingen die ze van haar broer heeft ontvangen. In de bestreden beslissing wordt inderdaad gemotiveerd dat verzoekster verschillende geldoverschrijvingen voorlegt. Verweerder beredeneert echter dat deze stukken het 'ten laste zijn' onvoldoende staven aangezien hij geen zicht heeft op het vermogen van verzoekster zelf. Daardoor kan niet worden ingeschat in hoeverre de overgemaakte gelden fundamenteel zijn voor het levensonderhoud van verzoekster.

Verzoekster betoogt daarentegen dat ze haar onvermogensheid in het land van herkomst weldegelijk voldoende heeft aangetoond. Ze stelt dat er bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat ze geen enkele vorm van inkomsten heeft in Marokko. Uit deze stukken blijkt immers dat ze geen gemeentebelastingen inzake onroerend goed betaalt en dat ze geen vorm van roerende of onroerende inkomsten heeft.

Met betrekking tot het stuk 'attestation de non-imposition a la TH' van 8 april 2022, motiveert verweerder dat dit stuk is opgesteld op basis van een verklaring op eere van verzoekster. Dit stuk steunt volgens verweerder dus niet op een gedegen onderzoek van de Marokkaanse administratieve databanken betreffende belastingen onroerende voorheffing en gemeenschapsbelastingen. Verzoekster hekelt dat de zin "*déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé*" die op dit document vermeld staat, totaal uit de context wordt getrokken. Met dergelijke algemene kritiek weerlegt verzoekster echter niet dat dit stuk een louter gesolliciteerd karakter heeft.

Wat de stukken 'attestation administrative de non travail' en 'attestation de non-immatriculation' van 11 mei 2022 betreft, motiveert verweerder dat deze documenten slechts momentopnames zijn en op zich niets zeggen over eventuele arbeidsinkomsten in de periode voorafgaand aan het opstellen van de attesten. Verzoekster brengt hier niets tegen in.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar de stukken die ze bij haar aanvraag heeft gevoegd om te beargumenteren dat ze weldegelijk aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet voldoet, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weergeeft, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Vervolgens betoogt verzoekster dat het bewijs van onvermogen bijzaak is. Het feit dat ze haar onvermogen in het land van herkomst niet zou kunnen aantonen, is van ondergeschikt belang. Zoals hierboven echter reeds werd opgemerkt, kan er enkel sprake zijn van 'ten laste zijn' in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet wanneer de vreemdeling zonder steun van de referentiepersoon niet in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Noodzakelijkerwijze moet de vreemdeling zich dan ook in een algemene situatie van onvermogensheid bevinden, opdat hij niet zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden dat het bewijs van onvermogen niet zou moeten worden geleverd *in casu*.

De Raad concludeert dat verzoekster er met haar grieven niet in slaagt aan te tonen dat verweerder met miskennis van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel heeft geoordeeld dat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Een schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 47/3 van diezelfde wet wordt aangetoond.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*".

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster poneert dat daarbij geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven en met haar gezondheidstoestand. Ze benadrukt nogmaals dat ze een gezin vormt met haar broer, de referentiepersoon.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (cf. EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (cf. EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten.

Verzoekster voert aan dat ze een duurzame familierelatie heeft met haar broer, van wie ze financieel afhankelijk is. Volgens haar werd hiermee niet afdoende rekening gehouden. *In casu* blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. Uit hogerstaande beoordeling is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er geen afweging is gebeurd.

Verzoekster voert tevens de schending van het hoorrecht aan. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster betoogt dat ze niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De Raad bemerkt in eerste instantie dat de bestreden beslissing het antwoord is op een aanvraag gezinshereniging die verzoekster op eigen initiatief heeft ingediend. Het is haar eigen verantwoordelijkheid om bij het indienen van een dergelijke aanvraag alle relevante informatie en nuttige stukken aan verweerder over te maken opdat hij met volledige kennis van zaken een beslissing kan nemen. In dat geval is verweerder geenszins verplicht om verzoekster, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, uit te nodigen haar standpunt omtrent haar verblijfsstatuut kenbaar te maken. Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin aanduidt welke informatie zij nog aan verweerder kenbaar had kunnen maken, zodoende dat de besluitvormingsprocedure een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.4 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het MB van 18 maart 2009), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de exceptie van onbevoegdheid. Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...].”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw/de heer P. H. (...) die de titel van “Attaché” draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

Dat uit artikel 8 van het MB van 18/03/2009 slechts een ambtenaar met de functie van een functie van “administratief assistent” een beslissing kan overgaan in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dat de artikel 8 van het MB van 18/03/2009 spreekt van een “administratief assistent” en niet van een “Attaché”.

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde "Attaché" gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

3.5 Waar verzoekster betoogt dat artikel 8 van het MB van 18 maart 2009 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, nu niet blijkt dat P. H. de correcte bevoegdheid heeft, kan zij niet worden gevolgd.

In casu is de bestreden beslissing genomen door attaché P. H. Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden verwijderingsbeslissing, voorziet in een mogelijkheid voor de minister *c.q.* staatssecretaris om zijn bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te delegeren. Overeenkomstig artikel 8 van het MB van 18 maart 2009 wordt aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die 'minimaal' een functie van administratief assistent uitoefenen de delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze laat uitschijnen dat enkel en alleen ambtenaren met de functie van administratief assistent de delegatie van zulke bevoegdheid is verleend. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat artikel 8 van het delegatiebesluit bepaalt dat elk personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die 'minimaal' een dergelijke functie uitoefent, daartoe wordt gedelegeerd. Dit betekent dat dergelijke delegatie niet is beperkt tot enkel administratief assistenten, maar ook toekomt aan alle personeelsleden die een hogere functie dan administratief assistent, *quod in casu*, uitoefenen. Aangezien P. H. de functie van attaché bekleedt, is voldaan aan de voorwaarde van artikel 8 van het delegatiebesluit en wordt aan hem de bevoegdheid verleend voor de toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat het betoog van verzoekster omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze niet dienstig is, nu dit niet de rechtsgrond van de bestreden beslissing betreft. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen door een daartoe onbevoegde ambtenaar.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN